Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XXXVIII. — Wydany i rozesłany dnia 24 czerwca 1873.

108.

Ustawa z dnia 10 maja 1873,

którą wydają się przepisy policyjno karne przeciwko próżniakom i włóczęgom.

Za zgodą obu izb rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Kto nie mając stałego mieszkania, lub opuściwszy takowe błąka się bez zajęcia i zatrudnienia a nie może się wykazać że ma fundusz na utrzymanie albo że usiłuje zarabiać uczciwie, będzie karany jako włóczęga aresztem od ośmiu dni aż do jednego miesiąca.

W razie powtórnego skazania będzie zasądzony na 1 do 3 miesięcy ścisłego aresztu i na jedno lub więcej zaostrzeń, które w §. 253 ustawy karnej z dnia 27 maja 1852 *a—e* są wymienione.

§. 2.

Osoby zdatne do pracy, które były karane za sfałszowanie papierów kredytowych publicznych, za fałszowanie pieniędzy, za podpalenie, rabunek lub za zbrodnię gwałtu publicznego przez niebezpieczne pogróżki (§. 99 u. k.). kradzieży lub oszustwa, albo ponownie za występek kradzieży, oszustwa albo żebractwa, lub też jako włóczęgi, jeżeli nie upłynęły jeszcze trzy lata jak odsiedziały karę, mogą być przez władzę bezpieczeństwa wezwane, aby się w terminie im wyznaczonym wykazały, że wyżywiają się w sposób dozwolony.

Jeżeli z niechęci do pracy wezwaniu temu nie uczynią za dosyć, mają być karane aresztem od 3 do 14 dni.

W ponownym razie mogą być zasądzone na areszt ścisły aż do jednego miesiąca i na zaostrzenia w §. 253 ustawy karnej pod *a—e* wymienione.

§. 3.

Wydawanie świadectw o doznanych nieszczęściach i świadectw ubóstwa mających służyć do wałęsania się za żebraniną, jest zabronione.

Wykroczenie przeciw temu zakazowi będzie karane grzywną od 10—100 zł.

§. 4.

Osoby które za fałszowanie papierów kredytowych publicznych, za fałszowanie monety, albo też za czyny karygodne przeciwko cudzej własności były skazane na więcej jak sześć miesięcy aresztu, lub kilkakrotnie na krótszy areszt, albo które były karane za włóczęgostwo, i zdają się zagrażać bezpieczeństwu własności, mogą być oddane pod dozór policyjny ze skutkami w §. 9 ustawy niniejszej wyrażonemi.

§. 5.

Jeżeli zachodzą warunki §. 4, sąd karny, w sprawie głównej orzekający, winien wyrazić w wyroku możność oddania pod dozór policyjny.

Do rekursu przeciwko takiemu orzeczeniu odnoszą się te same przepisy które są stosowane do rekursu przeciwko wyrokowi w sprawie głównej wydanemu.

§. 6.

Co do tych osób, u których w czasie wejścia ustawy niniejszej w moc obowiązującą, warunki w §. 4 wzmiankowane, już zachodziły, sąd karny wyrazi możność oddania ich pod dozór policyjny, wtedy, gdy będą skazane albo ponownie za czyny karygodne w §. 4 wyrażone, albo za wykroczenie żebractwa, lub też, stosownie do §. 2 ustawy niniejszej, za wstręt do pracy.

§. 7.

Oddawanie pod dozór policyjny osób, co do których sądy karne orzekły w tej mierze dopuszczalność, jest rzeczą władz administracyjnych pierwszej instancyi, jakoteż władz policyjnych rządowych, które znajdują się w niektórych miastach.

Gdzie obok władz policyjnych rządowych, sprawy policyi bezpieczeństwa są osobliwie poruczone gminom, oddanie pod dozór policyjny służy władzy gminnej.

Zwierzchności gminne są obowiązane uczestniczyć w dozorze i wykonywać odpowiednie polecenia władzy administracyjnej.

§. 8.

Oprócz przypadków §. 4 władza administracyjna może także oddać pod dozór policyjny i tych skazanych, a z domu kary wychodzących, do których sąd, orzekając jeszcze przed wejściem ustawy niniejszej w moc obowiązującą, zastosował przepis drugiego ustępu §. 317 procedury cywilnej.

§. 9.

Oddanie pod dozór policyjny nie może trwać dłużej jak trzy lata, zacząwszy od dnia ukończenia kary.

Ten, nad którym nadzór jest ustanowiony, może być ograniczony w swojej osobistej wolności tylko o tyle, o ile na to pozwalają następujące przepisy:

a) Władza oddająca go pod nadzór policyjny (§. 7) może zabronić mu całkiem pobytu w pewnych okręgach lub miejscach albo też wyznaczyć mu miejsce pobytu, i zobowiązać go ażeby tego lub wybranego przez siebie miejsca pobytu nie opuszczał bez pozwolenia. Nigdy jednak nie może mu być zabroniony pobyt w gminie do której przynależy.

b) Jest obowiązany zawiadamiać władzę bezpieczeństwa ile razy zmieni mieszkanie i w tymże samym dniu, tudzież stawiać się przed nią na każde wezwanie i dawać wyjaśnienia co do swego zatrudnienia, utrzymania i zarobku, jakoteż co do swego obcowania z innemi osobami.

c) Władza bezpieczeństwa może także nakazać mu, aby zgłaszał się do niej osobiście w terminach wyznaczonych, może mu zabronić uczestniczenia w prawnych zgroma-

dzeniach, uczęszczania do pewnych lokalów i opuszczania swego mieszkania bez naglącej potrzeby w nocy i podczas nadzwyczajnego zbiegowiska ludzi.

d) W wykonaniu nadzoru policyjnego można każdego czasu odbyć u niego rewizyą mieszkania lub osoby.

Środków w tym paragrafie wyszczególnionych używa się jednak tylko o tyle o ile okoliczności tego wymagają i zawsze należy mieć ile możności wzgląd na reputacyą i zarobek osoby zostającej pod dozorem, a gdy potrzeba ustanie, środków owych natychmiast zaprzestać.

§. 10.

Kto jest oddany pod dozór policyjny, a działa wbrew ograniczeniom i obowiązkom stósownie do §. 9, lit. *a*—*c*, nałożonym, lub nie jest im powolny, będzie karany aresztem od 1—14 dni.

W ponownym razie może być zasądzony na areszt ścisły aż do jednego miesiąca i na zaostrzenia kary w §. 253 ustawy karnej pod *a*—*e* wymienione.

§. 11.

Jeżeli osoba zostająca pod dozorem policyjnym będzie skazana za nowy czyn karygodny w §. 4 wymieniony, dozór policyjny nad nią może być przedłużony do trzech lat, licząc od dnia w którym skończy ostatnią karę.

§. 12.

Śledztwo i ukaranie z powodu przestępstw w §§. 1, 2, 3 i 10 wymienionych jest rzeczą sądów.

Dopóki jednak w niektórych miastach władze policyjne rządowe na zasadzie ustawy z dnia 22 października 1862 Dz. u. p. Nr. 72 i §. 9 procedury karnej z dnia 29 lipca 1853 mają sprawować władzę sądową pierwszej instancyi, one także powołanemi orzekać w podobny sposób co do przestępstw w mowie będących.

§. 13.

Sąd karny może w wyroku przeciwko osobom wstręt do pracy mającym, które stały się winnemi przestępstw w §§. 1, 2 i 10 wzmiankowanych, jakoteż przestępstwa nierządu z rzemiosła (§§. 509 i 510 k. k.), lub przestępstwa żebractwa (§§. 517 i 519 k. k.), wyrazić możność przytrzymania w domu roboczym.

Pod względem rekursu od takiego orzeczenia sądu obowiązuje przepis w ustępie drugim §. 5 zawarty.

§. 14.

Orzeczenie sądu dozwalające oddania do domu roboczego uzasadnia dopuszczalność dozoru policyjnego.

§. 15.

Rozciąganie przytrzymania w domu roboczym i wykonanie takowego gdy sądy karne uznają to za dopuszczalne, jest rzeczą władz administracyjnych krajowych.

§. 16.

Przytrzymanie w domu roboczym nie może trwać bez przerwy dłużej nad trzy lata.

Jeżeli przytrzymany poprawi się pierwej, można go wypuścić przed upływem tego czasu.

O terminie wypuszczenia stanowi władza krajowa administracyjna.

Jeżeli przytrzymany będzie wypuszczony przed upływem lat dwóch a z zachowania jego okazuje się, że się nie poprawił; władza administracyjna krajowa może bezzwłocznie

rozporządzić, ażeby był przytrzymany w domu roboczym jeszcze przez cały ten czas, którego przy jego wypuszczeniu brakowało jeszcze do zupełnych lat trzech.

§. 17.

Osoby, które nie przeszły jeszcze ośmnastego roku życia, gdyby podpadły warunkom oddania do domu roboczego, mogą być umieszczane tylko w domach poprawy przeznaczonych dla występnej młodzieży.

W domu poprawy można być zatrzymanym dopóty, dopóki cel przytrzymania wymaga tego, jednak nie dłużej jak do 20 roku życia.

Dopóki osobne domy poprawy nie będą założone, osoby, które ośmnastego roku życia jeszcze nie przeszły, mogą być umieszczane tylko w osobnych oddziałach domów roboczych, przeznaczonych wyłącznie dla młodzieży występnej.

§. 18.

Sądy karne mogą orzec dopuszczalność oddania do domu poprawy a władza administracyjna może takowe wymierzyć także co do nieletnich, dopuszczających się czynu karygodnego, który według przepisów ustawy karnej, tylko z powodu małoletności winowajcy nie uważa się za zbrodnię lecz karze jak występek (§§. 2, lit. *d*, 237 i 269—272).

W przypadkach, w których podług §. 273 u. k. karanie i użycie środków zapobiegających z powodu czynu karygodnego który popełnia małoletni, służy władzy bezpieczeństwa, władza administracyjna krajowa może zarządzić oddanie małoletniego do domu poprawy, jeżeli jest całkiem zaniedbany i jeżeli nie ma innego sposobu zapewnienia mu porządnego wychowania i dozoru.

§. 19.

Oprócz przypadków w ustawie niniejszej oznaczonych, nikt nie może być na przyszłość do domu roboczego lub do domu poprawy oddany a osoby znajdujące się tamże obecnie, nie mogą być zatrzymane po nad czas w ustawie niniejszej oznaczony.

Przepis jednak niniejszy nie wzbrania oddawania do domu poprawy, dla młodzieży występnej przeznaczonego, osób młodocianych, na przedstawienie zastępców prawnych i za zgodą władzy opiekuńczej, nawet w takich przypadkach, które w ustawie niniejszej nie są oznaczone.

§. 20.

Za sąd karny w myśl ustawy nininiejszej uważa się także wszystkie władze policyjne rządowe, w drugim ustępie §. 12 oznaczone, dopóki władze te mają sprawować orzecznictwo karne w odpowiednich przestępstwach.

§. 21.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrom spraw wewnętrznych i sprawiedliwości. Wydadzą oni odpowiednie rozporządzenia wykonawcze, w których z uwzględnieniem możliwości oddawania do domów roboczych i domów poprawy będzie oznaczony czas, od którego sądy karne winny orzekać dopuszczalność oddawania do takich zakładów.

Wiedeń, dnia 10 maja 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Lasser** r. w. **Glaser** r. w.

109.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i ministra sprawiedliwości z dnia 30 maja 1873,

ustanawiające termin, od którego sądy karne mają orzekać dopuszczalność oddawania przestępców do domów roboczych i do domów poprawy.

Stosownie do §. 21 ustawy z dnia 10 maja 1873 (Dz. u. p. Nr. 108) stanowi się, że sądy karne w Czechach, Austryi powyżej i poniżej Anizy, Salzburgu, Styryi, Karyntyi, Krainie, Morawii, Szląsku, Tyrolu, Vorarlbergu, Istryi, Gorycyi i Gradysce, tudzież w Tryeście mają orzekać dopuszczalność umieszczania skazanych w domach roboczych i domach poprawy już od chwili wejścia w moc obowiązującą ustawy pomienionej i podług onejże przepisów.

Lasser r. w. **Glaser** r. w.

110.

Rozporządzenie ministerstw spraw wewnętrznych tudzież wyznań i oświecenia z dnia 9 czerwca 1873,

tyczące się umówionego między rządami cesarsko austryackim i królewsko włoskim postępowania przy wydawaniu metryk zejścia poddanych obu stron.

C. i k. ministerstwo spraw zewnętrznych umówiło się z rządem królewsko włoskim, aby zawiadowcy świeccy i kościelni, którym polecone jest utrzymywanie (rejestrów stanu cywilnego), z urzędu sporządzali metryki zejścia osób w ich okręgu zmarłych a w drugiem państwie urodzonych lub zamieszkałych, nie czekając aż to będzie zażądanem, niezwłocznie i bez kosztów, w formie w ich kraju przepisanej, i aby dokumenta te były posyłane w Austryi do królewsko włoskiego poselstwa w Wiedniu a we Włoszech do c. i k. poselstwa austryackiego w Rzymie.

Do metryk zejścia sporządzonych nie w łacińskim lub włoskim, lecz innym języku, należy dołączyć przekład łaciński przez władzę właściwą należycie uwierzytelniony.

Poleca się zatem osobno, którym utrzymywanie metryk jest powierzone, ażeby w razie śmierci poddanego włoskiego, akt zejścia, w języku łacińskim lub włoskim sporządzony, lub z dołączeniem przykładu łacińskiego, przesyłały niezwłocznie za pośrednictwem władzy administracyjnej pierwszej instancyi naczelnikowi rządu krajowego do dalszego postępowania.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem 17 czerwca 1873.

Lasser r. w. **Stremayr** r. w.

111.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z d. 21 czerwca 1873,

o zniesieniu przykomórka II klasy w Bangs w Vorarlbergu.

Przykomórek II klasy w Bangs w Vorarlbergu będzie zniesiony z dniem ostatniem czerwca 1873.

Pretis r. w.

112.

Rozporządzenie ministrów spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 14 czerwca 1873,

tyczące się §. 18 ustawy z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118) o wstrzymywaniu i przytłumianiu księgosuszu.

Uwiadomienie, które podług §. 18 ustępu I ustawy wyżej rzeczonej w razie zachorowania bydlęcia zwierzchności miejscowej udzielić należy, jeżeli bydlę to jest własnością zwierzchnika miejscowego (gminnego) lub jego dozorowi jest powierzone, należy udzielić temu członkowi zwierzchności miejscowej (gminnej) który ma zastępować zwierzchnika miejscowego (gminnego) w razie nieobecności.

Jeżeli na obszarze dworskim ze związku gminnego wyłączonym (w Galicyi i na Bukowinie) zachoruje bydlę będące własnością posiadacza, dzierżawcy, przełożonego lub sprawującego interesa obszaru dworskiego, albo jeżeli zachowuje bydlę jednej z tych osób w dozór oddane, natenczas uwiadomienie, już w myśl pierwszego ustępu §. 18 niezwłocznie czynić się mające przesyłać należy do władzy administracyjnej.

Lasser r. w. **Banhans** r. w. **Chlumecky** r. w.

113.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z d. 14 czerwca 1873,

o zniesieniu posad inspektorów skarbowych w Trydencie i Ali.

W skutek najwyższego postanowienia z dnia 6 stycznia 1873 znosi się posady inspektorów skarbowych oraz dyrektorów urzędowych w Trydencie i Ali a wszelkie czynności tychże przenosi się na dyrekcyą skarbową powiatową w Trydencie.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą od dnia 30 czerwca 1873.

Co podaje się do wiadomości odnośnie do rozporządzeń ministerstwa skarbu z dnia 27 lipca i 24 września 1864 (Dz. u. p. Nr. 64 i 78) i z dnia 4 kwietnia 1869 (Dz. u. p. Nr. 46).